

הצבע של העור, אז אמרו לו שהוא חייב לראות רופא עור דחוף. איפה יש רופא עור? ב'נתניה'. הפנו אותו לנתניה, לרופא עור מומחה ברחוב 'נורדאו'. הוא בירר כמה עולה נסיעה במונית מפתח תקווה לרחוב 'נורדאו' ב'נתניה', 300 שקלים כל כיוון. בחור ישיבה, מאיפה יש לו כסף? הוא עושה 'משמ'ר' בשביל לקבל 50 שקלים בלילה. מסכן, מאיפה הוא יביא? אסף קצת החסכוניות שהיו לו, ביקש קצת מהחברים שלו, קצת 'מי יכול להלוות לי', אמר 'אני את הקבלה שלי לא מפר. אם אלך לתחנה מרכזית', מה אתה רואה בתחנה מרכזית, השם ירחם! לפני יומיים, הגעתי לארץ, אני עומד ב'טרמינל', בקניון שם, אתה לא יכול לעבור, אין לך איפה להסתכל, אני הולך ככה, באמת אי אפשר. שנייה אחת אני עובר לסיפור בתוך סיפור, יהודי אחד הגיע לרב וואזנר, אומר לו: רבי, הבן שלי מתחיל להניח תפילין, רצינו שאתה, הרב שמואל הלוי וואזנר, תניח לו תפילין, ואנחנו באים מ'אמריקה' כדי שהרבי. הוא היה הרבי של האבא, הרב וואזנר עליו השלום היה גר ב'זכרון מאיר' בבני ברק, יניח לו תפילין לילד. אז הוא התקשר לרב וואזנר לראות שהוא נמצא בארץ, הרב וואזנר אמר לו: אני מבקש ממך לא לבוא. אומר לו: רבי, אני כבר קניתי כרטיסי טיסה, קניתי כבר, לא מחזירים את הכסף. אומר לו הרב וואזנר: קח את הכרטיסי טיסה האלה, תמסגר אותם בבית, אל תמכור אותם, תמסגר אותם ואתה לא מגיע. אומר לו: רבי, למה? הוא אומר לו: אתה רוצה שאני אניח תפילין לבן שלך? יש עניין שצדיק יתחיל להניח תפילין לבן, אבל מה יהיה בדרך? מה יהיה ב'טרמינל'?, מה הוא יראה? זה שווה??, תמסגר את זה בבית, וכשהוא יגדל תגיד לו 'תראה מה הקרבתי למענך?', 2000 דולר, תשמור על העיניים שלך..! נחזור לסיפור שלנו- הבחורצ'יק שלנו רוצה לנסוע, אבל הוא לא רוצה לנסוע ל'תחנה מרכזית' כי הוא יודע מה קורה בתחנה מרכזית בימים האלה. אז הוא אומר, אני לא נוסע, אני אקח מונית, אשלם כמה שיעלה. לקח מהחברים הלוואות קצת, הגיע לבני ברק. הגיע וראה מונית. הוא אומר לו: סליחה, אתה פנוי לנתניה? אז הוא אומר לו: אתה הזמנת? אתה הזמנת לנתניה? כי אני כבר מוזמן לנתניה. אמר לו: לא, אני לא אשקר עליך, אני לא הזמנתי. אמר לו: אבל הזמינו. אומר לו: לא אני הזמנתי. אז הוא עשה אחד ועוד אחד, שכנראה מישהו עכשיו צריך לנסוע לנתניה. עודם מדברים ומגיע יהודי, אדם דתי, איש עסקים עם מחשב נייד, הוא בא לעלות למונית. הוא אומר לו: סליחה אדוני, אני יכול להצטרף איתך למונית? אמר לו: לאיפה אתה רוצה? אמר לו: לנתניה. אמר לו: אבל איפה בנתניה? אמר לו: לרחוב 'נורדאו'. הוא אומר לו: אני נוסע לשמה, איזה מספר? שמונה. אני צריך מספר 10. מצוין, בניין ליד, למה לא? תשב בבקשה מקדימה, אני יושב מאחור עם המחשב הנייד, תשב מקדימה. הבחור יושב, יש מזגן, וגם חסך 300 שקלים. שאל אותו: שאני אשתתף איתך? אומר לו: לא, אתה בן ישיבה, שב. אני בלאו הכי נוסע. זה נהנה וזה לא חסר, למה לא? אני כתבתי תשובה בספר שלי "תורת הישיבה", אם אדם נוסע בלאו הכי למקום מסוים, אז לכאורה 'זה נהנה וזה לא חסר' (בבא קמא כ, ע"א), 'כופין על מידת סדום' (שם ומנחות מא, ע"א). למה אתה לא לוקח מישהו 'טרמפ' אם אתה נוסע על אותו כיוון והוא לא מפריע לך בדרך? למה להיות 'סדומניק' אנשי סדום זה לא רק בסדום. אתה בלאו הכי נוסע. אמנם אל תאריך את הדרך, וגם אם אתה צריך לדבר איזה שיחה חשובה עם מישהו, אתה לא חייב לקחת מישהו טרמפ. אבל אני מדבר באופן כללי, למה לא לקחת מישהו על הדרך? הרב אהרן קוטלר היה עושה תנאי עם כל נהג מונית: אני עושה איתך תנאי שכל מי שאנחנו רואים בדרך אנחנו עוצרים לו בכיוון שלנו. אמר: זה מְשָׁנָה מפורשת "לא ישפוך אדם מי בורו, ואחרים צריכים להם" (יבמות מד, ע"א / עבודה זרה טו, ע"ב). למה לא? אז הוא מגיע לרופא, עוצר, אומר לאיש: 'תודה רבה', וכל אחד פונה לדרכו. כעבור מחצית השעה, 35 דקות, קיבל מהרופא את המרשם, את הדיאגנוזה, הוא יורד חזרה למטה ואומר: אני אחפש כאן מונית. הוא רואה לא פחות ולא יותר את אותו נהג מונית עוצר שמה באותו מקום. הוא ניגש אליו, אומר: אולי יהיה פעמיים 'בינגו', הוא אומר לו: תגיד לי, אתה מחכה לאיש? אומר: כן. אומר: הוא אמר לך כמה זמן הוא אמור להגיע? עודם מדברים והוא יורד, אומר לו: סליחה, לא נעים לי, אבל אולי במקרה אתה חוזר לבני ברק? הוא אומר לו: כן. ואני יכול להצטרף? 'כן, שב מקדימה'. הוא יושב מקדימה ואומר: 'שתבח שמו, איזה השגחה! ואז פונה אליו, וכאן מתחיל הסיפור, ככה סיפר הרב גולדוואסר המשגיח של ישיבת 'אור ישראל' בפתח תקווה. פונה אליו היהודי איש העסקים מאחורה שיושב עם המחשב, ואומר לו: סליחה בחורצ'יק, מה אתה נוסע במוניות? ממתי בחור ישיבה נוסע במוניות? מה בכלל הגעת לתחנת מוניות לנסוע? אומר לו: תשמע, אני בחור שמשדל לשמור על העיניים. אני יודע שכל הסייעתא דשמיא מגיעה מזה. אני משדל לשמור על העיניים הקדושות שבורא עולם נתן לי, העיניים היקרות שבורא עולם נתן לכולנו, ולכן אני נוסע במונית. הוא אומר לו: ומאיפה יש לך כסף למונית? הוא אומר לו: אין לי כסף, לוויית מהחברים, קצת מהדמי כיס מה שהיה לי אספתי. הוא אומר לו: יופי, זה הסיפור שלך, עכשיו בוא תשמע את הסיפור שלי. הוא אומר לו: תשמע טוב, אני איש עסקים, יש לי כמה דירות בתל אביב, כמה דירות בנתניה, אני איש עסקים. אני נסעתי לסגור חוזה עם איזה זוג על איזה דירה, ויש לי עורך דין שלי שנמצא ברחוב נורדאו 10, ואני נוסע לשמה לסגור איתם את החוזה. אני מגיע למקום, מחכה 10 דקות, רבע שעה, 20 דקות, מתקשר אליהם: חברה, מה קורה? הם אומרים: כל הדרך מתל אביב פקוק מאוד, אנחנו אפילו לא ביציאה מתל אביב, ייקח לנו עוד שעה וחצי בערך, כך ה'ווייז' אומר. אמרתי: אוהו, אני לא מחכה, אין לי זמן. הוא חוזר למונית, ואומר לו לבחור: תקשיב טוב, בורא עולם הביא אותי לכאן בשבילך! בורא עולם לקח אותי לכאן, תופס את האנשים שם בדרך, מעכב אותם כי יש כאן איזה בחורצ'יק שצריך הלוך-חזור 'טרמפ'. כמה בורא עולם חשוב לו שמירת העיניים!.

אמר פעם האדמו"ר מזוועל דבר כל כך אמיתי: תקשיבו, אדם מסתכל, הוא נהנה. הנה, אדם הגיע לעולם הזה עם כמות של הנאות. כל אדם ירד לעולם עם כמות של הנאות שאתה יכול ליהנות. אם השתמשת בהנאות האלו לדברים מסוימים, ירד לך הנאות ממקומות אחרים, אז מה הרווחת? הסתכלת, נהנית, נו, ואז מה? אותו הדבר, אדם הגיע עם כמות של ייסורים לעולם שהוא יצטרך לעבור אותם ולא יעזור לו כלום. אמר רב ביזנא: אין אדם בלא ייסורים (מדרש תנחומא, וישב, סימן ב). אין אדם בעולם שאין לו ייסורים. גם העשיר הגדול ביותר בעולם יש לו ייסורים. יש אדם לא ישן בלילה - כואב לו השיניים, יש אדם לא ישן

בלילה - כואב לו העיניים, ויש אדם לא ישן בלילה כי הוא לומד תורה, הוא בא לשיעור תורה. וזהו "אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו" (תהילים צד, יב). מה זה "אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו"? אומר המדרש, אשרי הגבר שהייסורים באים עליו מקדושה, מתורה, הוא מתגבר על העיניים.

אני רוצה לספר לכם סיפור אישי, לא סיפורי אותו כאן אף פעם, התלבטתי הרבה אם לספר אותו או לא. מה אמרנו?, שאין אדם בלא ייסורים. אבל אני יכול לעשות ציינג'. מה זה ציינג'? זה לא רק חלפן דולרים, מה זה ציינג'? להמיר את הייסורים. אני יכול לקחת את הייסורים שבורא עולם קצב שיבואו לי, צער מהילדים, צער מהאישה, צער מהפרנסה, ולהחליף אותם. איך אדם מחליף את הייסורים שנקצבו לו? הוא הולך ברחוב, יש לו איזה מקום שהוא רוצה ומשתוקק להסתכל, ואומר: אני לא מסתכל. זה צער? כן, זה צער. על הצער הזה, בורא עולם מוריד לו צער אחר. לפני שנה בדיוק, ערב שבת, אני עומד ליד המראה, מתגלח. עוברת שמה אשתי, אומרת לי: 'חבל לך על הזמן, מה אתה מתגלח?', 'מה זאת אומרת?', ערב שבת צריך להתגלח'. היא אומרת: חבל לך על הזמן, אתה יכול בזמן הזה ללמוד. היא אומרת לי: תשמע, אני קראתי עכשיו שיש מכון מיוחד של גברים שפעם אחת מסדרים את זה ויותר אתה לא צריך לסדר. מה זה נקרא? 'לייזר'. 'מה, אני אלך לעשות לייזר?'. 'לא, תשמע, פעם אחת, ואתה חוסך שעות של לעמוד ולסדר את הזקן, בשביל מה? אם תיקח את כל הזמן שאתה עומד ליד המראה ומסדר, תחבר את זה לשנה, לשנתיים, ל-10 שנים.. פעם אחת אתה עושה, פעמיים אתה עושה וגומר סיפור. דבריה נכנסו בליבי, בדקתי את ההלכה קודם כל וכתבתי על זה תשובה בספר שלי בעזרת השם חלק ג' שצריך לצאת, מותר או אסור. באמת יצא שמותר מבחינת הלכה, היום יש מכונים של גברים ואין בזה "לא ילבש" (דברים כב, ה), כי היום יש כבר מכונים גדולים מאוד בכל העולם, גם יהודים, גם בחורי ישיבה, ואני הלכתי ושמעתי. אני לא אומר לעשות את זה, אני לא אומר שילמדו מזה הלכה למעשה. ולפני שנה בדיוק אני הולך לעשות. ורבותי, כאן מתחיל הסיפור שלנו. אני מספר את זה בשביל שיהיה חיזוק לנושא שאנחנו מדברים. אני יוצא מהרופא אחרי פעם שנייה שאני עושה את הלייזר, צריך כמה טיפולים, זה לא פעם אחת, זה לא פעמיים כמו שחשבתי. אני יוצא בפעם השנייה או השלישית מהרופא ואני רואה שאני לא רואה בעין ימין. זה היה ב'בין הזמנים' של חודש 'אב'. לא רואה בעין ימין. רואה אור. מה זה?, לא אמרתי לאשתי, לא אמרתי לאף אחד, אמרתי כנראה זה עייפות, הצטברות של עייפות. אני הולך לישון, קם, השם ירחם, אור בעין, אור כמו אור פרוז'קטור בתוך העין! אני הולך לישון, קם בבוקר, נורא ואיום! האישון שחורה, גדולה כבר, אני מרגיש כמו שימשה של רכב מלוכלכת, אתה לא יכול לקרוא. אני אומר לאשתי: 'תשמעי, חוזרים מיד אליהם'. הם קצת נלחצו, את שם המכון לא אגיד. כאן בירושלים, אבל לא אגיד את שמו. הם אומרים לי: תיקח טיפות עיניים, וזה מצוי וזה עובר, יכול להיות שזו דלקת. אני לוקח טיפות עיניים אנטיביוטיות, ולא דובים ולא יער, השם ירחם. אני קובע תור לפרופסור הכי גדול בבית חולים 'הדסה עין כרם'. רבותי, פי המדבר אליכם, לא סיפורים עם מישהו אחר. רופא גדול מאוד בבית חולים הדסה עין כרם שולח אותי במשך כמה שעות לבדיקות, מהבוקר 8:00 בבוקר, כאן בדיקה, 'לך לחדר הזה ותעשה צילום כזה, וכאן ושם', כל החומר מתאסף. ניגשים לרופא, פחד פחדים. בחור קירח, גבוה, פרופסור ירון קוראים לו. הוא עומד, מקבל את כל החומר לידיים שלו, מסתכל, מרים את הראש אחרי 10 דקות, דופק על השולחן ואומר: אין מה לעשות, הקרן לייזר פגעה לך בעין ואין מה לעשות. 'דוקטור, אולי ניתוח, אולי החלפת קרנית, דוקטור, אולי איזה משהו?', 'תגידי תודה רבה' הוא אומר לאשתי, 'שהוא רואה משהו בעין, תגידי על זה גם תודה רבה, זה קרן לייזר..', אתה יוצא משמה שבור ורצוף. הרי אני עובד עם העיניים כל היום. לצערנו הרב, לפעמים במצבים כאלה, לא עלינו, שאתה עם עין אחת רואה אור ועין שנייה לא, אתה מבין מה חשיבות הראייה. ואז אני אומר לאשתי: 'נו, מה עושים, מה עושים, מה עושים?'. ברגעים האלה זה רק אתה והקדוש ברוך הוא. שכחתי לספר לכם משהו אחד חשוב, רגע לפני שיצאתי מהחדר, שהרופא ככה אומר בגאווה ובביטחון: 'הוא לא יראה כל החיים בעין הזאת'. אמרתי לו: דוקטור, יש לי אבא רופא גדול. אומר לי: מי זה אבא שלך? אמרתי לו: יש לי אבא גדול שיכול להחליט אחרת. הוא אמר לי: אם הוא יחליט אחרת, אז תגידי לי...'. עפרא לפומיה. אני שואל את אשתי: 'מה עושים?', אשתי אומרת לי שהיא רצתה תמיד עוד ילד. אנחנו ברוך השם משפחה גדולה, ברוכת ילדים, יש לי תשעה ילדים בלי עין הרע. היא באה ממשפחה גדולה עם 15 ילדים. תשעה ילדים מספיק, ואני גם כבר סבא, יש לי שני נכדים, מה, עכשיו עוד ילד??? היא אומרת לי: תשמע... אולי זה קשור?'. אני יושב ללמוד, מה שהצלחתי ככה לעיין בעין אחת, ככה הייתי לומד, אני מגיע למדרש- 'אמר רב ביזנא, אין אדם בלא ייסורים', יש אדם חושש בשינוי לא יכול לישון בלילה, יש אדם חושש בעינו לא יכול לישון בלילה, ויש אדם לומד תורה לא יכול לישון בלילה. "אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו", אשרי אדם שייסורים באים עליו והם ייסורי מצווה. ואז אני אומר, אולי באמת היא צודקת?, להביא ילד בגיל מבוגר זה לא נעים תמיד, לא קל תמיד, לך תקום בלילה עכשיו, דחילאק, קח אותו לחיידר, למי, למה?, הרבה יותר קל להמשיך את המסלול חיים שלך. אבל דע לך, צער מתחלק. צער, כמו שאמרנו, שמגיע לאדם לעבור אותו בעולם הזה, יכול אדם לפרוט אותו. כיום כשאני יושב כאן עכשיו, אשתי ברוך השם בהריון, ואני רואה טוב בשתי העיניים! ואשתי כאן בעזרת נשים. אמרו לי 'תחזור לרופא, תגידי לו שאבא שלך החליט אחרת', אבל רק לקבוע אליו תור זה שלושה חודשים. אין כמו אבא שלנו! מה אדם מתייאש, מה אתה מתייאש?

הסתכלת - תפס - כשאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: "עלה אל הר העברים הזה... וראה את הארץ... ואליה לא תעבר" (דברים לב, מט-נב). רק תסתכל בעיניים, אבל אתה לא תעבור. מה העניין לראות בעיניים, מה הרעיון בזה? זה רק מגרה אותו. כשאני מראה לילד ממתק: אתה רואה את הממתק עם כל המרשמלו הזה, תסתכל, את זה אתה לא מקבל. זה יפה? מה, בורא עולם רצה לגרות אותו? מה התשובה? - אומר לו הקדוש ברוך הוא למשה רבנו: תקשיב, לארץ פיזית אתה לא נכנס, אבל יש עוד אפשרות להגיע לארץ- דרך ראייה. כשאדם מסתכל על משהו זה טאץ', הוא נוגע בו. כשאתה מסתכל במקום מסוים, אומר

'רבנו יונה', אתה נוגע בו, לכן התורה אומרת "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" (במדבר טו, לט). ואדם אומר: מה עשיתי, הסתכלתי, מה קרה? 'הסתכלת – נגעת'. כמה זה חמור. לכן כתוב על יצחק אבינו, הוא קורא לעשיו והוא אומר לו: "גִּשָּׁה נָא וְאַמְשָׁךְ בְּנִי" (בראשית כז, כא), אני רוצה למשש אותך ולחבק אותך ולנשק ולברך אותך. למה הוא צריך לחבק אותו? כי יצחק היה עיוור, "וַיְהִי כִּי זָקֵן יִצְחָק וַתִּכְהֶינּוּ עֵינָיו מִרְאֵת" (בראשית כז, א), אז אני לא יכול להסתכל עליך, אז אני חייב לגעת בך. למדנו מכאן יסוד: כשאדם מתגבר על שמירת העיניים, רבותי, בדור שלנו, שאתה הולך ואתה אומר: אני לא מסתכל, יש לך צער באותו רגע, בורא עולם מוריד לך צער אחר. ואם אתה נהנה, אתה לא תהנה מדברים אחרים. יש ספר "חכמה ומוסר" של רבי **אברהם ענתבי**, הוא חי לפני 200 שנה ויותר ב'דמשק', והוא כותב מוסר לנשים של בני הדור שלו. הוא אומר: הוא מצויר את זה, הוא אומר: אני זוכר את סבתא שלי, ככה הוא כותב, שהייתה מכסה את כל הראש ורק מגלה עין אחת, כמו שכתוב "לְבַבְתִּי בְּאֶחָת מֵעֵינַי" (שיר השירים ד, ט), ואתן פרוצות, מגלות את שתי העיניים! ויש מכן, הוא כותב, שבכלל... הוא אומר, אני לא רוצה לדבר על זה בכלל, מסירות לגמרי את כל ה'רעלה' מהפנים. זה היה אז הדור, אם הוא היה כאן היום, ... לכן אדם צריך להתפלל כל יום על זה לפני שהוא יוצא מהבית, בפרט בימי הקיץ האלה, רבותי, בפרט בימי בין הזמנים, כמו שדיברנו, שהרחוב פרוץ ואנשים לוקחים את הילדים שלהם ושורפים להם את העיניים. כמה אדם צריך לחשוב: לאיפה אני הולך?, למה אני הולך?, מה אני הולך להראות לילדים שלי? ואם בעזרת השם מישוהו אחד יתחזק מהדברים כאן, זה שכרנו.

אני אספר לכם סיפור שסיפר את זה הרב איסר זלמן מלצר על תלמוד תורה 'עץ חיים'. איפה זה היה? ב'מחנה יהודה'. הייתה עניות גדולה בשנות הצנע, תקופת הצנע, היה רעב. בראש חודש בתלמוד תורה היו מחלקים 'לייקעך'. מה זה לייקעך? אצל האשכנזים זה מעדן, משהו ככה עם קצת סוכר, מחלקים את זה, היה מעדן של ממש. 70 שנה אחורנית מעדן בברית, בפדיון הבן. היום זה רק 'עוגיית היסטוריה' אני קורא לה, מי אוכל את זה? בקיצור, הייתה משפחה ענייה מרודה, שביום שהיו מחלקים את זה בראש חודש לילדים בתלמוד תורה, לא היו מביאים לילדים שלהם ארוחת צהריים, ארוחת בוקר, אמרו: יש לכם כבר את העוגיית 'לייקעך'. הייתה עניות גדולה בירושלים. ויהי היום, אחד מבני המשפחה, ילד קטן בכיתה ה', אבא שלו אמר לו לפני שהוא לקח אותו לתלמוד תורה: אתה מקבל היום עוגיית לייקעך, איזה כיף לך! אז הוא אמר: אבא כל כך אוהב את העוגייה, אני אשמור לו אותה. ואז הגיעה 'ארוחת עשר', הרבי מחלק עוגייה. הוא תפס אותם את הילדים כל השבוע עם העוגייה הזאת. האיום הכי גדול היה לא לקבל את העוגייה, זה היה הפחד הגדול של הילדים. והוא לוקח את העוגייה, מסתכל עליה, מריח אותה, איזה ריח טוב. הוא הבטיח לשמור אותה לאבא, הוא עוטר אותה, שמה היה איזה נייר טואלט, הוא עוטר את זה. הפסקת 12:00, הילד רעב, פותח את העוגייה, מריח אותה עוד הפעם, והרעב עשה את שלו, והוא החליט שהוא ייתן בים קטן, והוא נותן איזה 'ביסון' קטן בעוגייה. השעה אחת, יש להם עוד הפסקה, הילד הקטן מוציא את העוגייה, מסתכל, איזה עוגייה, מריח. ילד לא עומד בפני הרעב הגדול שהוא היה בו, ומי יודע מה הוא אכל בלילה, נתן עוד איזה 'ביסון' בצד השני של העוגייה. מגיעה הפסקת שתיים, הפסקת צהריים, כל הילדים מוציאים פרוסות, אוכלים, ורק משה הקטן הזה יש לו עוגייה קטנה עם שני ביסים. הוא מוציא אותה, מסתכל, לא עומד בזה ואומר: יש כבר שני ביסים, אני אתן גם במקום השלישי, שלפחות תהיה צורה של אוזן המן. נתן עוד איזה ביס, אבל הוא הבטיח שאת מה שנשאר הוא שומר לאבא. סיפר הרב איסר זלמן מלצר: הילד הגיע לבית, פתח את הדלת והוא רואה את אבא שלו. הוא אומר לו: אבא, הבאתי לך מתנה גדולה היום. אבא אומר לו: מה? אומר: הבאתי לך עוגיית 'לייקעך'. האבא שמח, והילד מוציא ככה מהעטיפה עוגיית לייקעך, ורואה עוגייה נגוסה מכל הצדדים, והאבא מתחיל לבכות! והבן רואה את אבא שלו בוכה, מה הוא מבין?, למה אבא בוכה?, כי הוא נגס לו מהעוגייה! הוא אומר לו: אבא, אני מבטיח שחודש הבא אשמור לך את העוגייה שלימה, אמר: אבא אל תבכה! ואבא שלו עוד יותר בוכה. הוא אומר לו: אבא, אבל אני מבטיח, תפסיק לבכות! ואבא עוד יותר בוכה. ואז הוא לוקח את היד שלו ואומר לו: מוי'שה, תקשיב, אני לא בוכה מזה שאכלת. אני שמח שאכלת. אני בוכה איך הצלחת עם הרעב שלך?, עם הבטן והקיבה הקטנה שלך לשמור לי משהו מהעוגייה! זה מראה כמה אתה אוהב אותי, על זה אני מתרגש ומזה אני בוכה. אמר הרב איסר זלמן מלצר: לפעמים יהודי נופל פה, נופל שם, נוגס פה, נוגס שמה, אבל אם הוא שמר חתיכה אחת קטנה, כמה ריבונו של עולם שמח ביהודי הזה.

לע"נ – הרב עמוס כמוס גואטה בן פוטונה, סלים בן רחל, הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מוזל, רבקה פנינה בת בסנדה, יעל טוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורטונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נוהם עליזה בת אסתר, רחל בת גור, פרידה פירדוס בת נוהם עליזה, יוסף בן שמחה זיווג הגון – אלישיב בן אסנת, אורה בת אסנת, אביגיל בת אסנת, לינוי בת אסנת, אודליה בת אסתר, מיכל מרים בת לימור, משה חיים בן סטלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיא בריאות ונחת ל – הרב חזקיהו דב הכהן בן שושנה, דוד בן זוהרה, נחמן בן רינה, זקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת נוהם עליזה, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינדה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית זש"ק – משה בן בלה, ששון בן רונית ברכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן טלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיא, מאיר הראל בן יונה

מזל טוב להפיל! האזננו להקדשות אלה את האזננו או אסייע ואחמאק בהפצתן יפנה אלפון - 052-6126053